

ALS WIJ DOODEN ONTWAKEN. Irene (Fie Carelsen) en prof. Rubek (Louis v. Gasteren) gaan „naar de hoogte”, waar een lawine hen zal verpletteren.

haar alleen kunstenaar was, niet mensch. „Het was slechts een episode”, daarom gaat zij van hem heen. Rubek, gehuwd met het oppervlak-kig wezentje Maja (Carla de Raet), ziet te laat in wat hij zich heeft laten ontglippen. Wanneer zij elkaar na jaren ontmoeten, ontwaken de dooden en gaan zij voor een kort oogenblik naar het hooggebergte, het leven in — maar weer een leven dat ten ondergang voert. Terwijl Maja zich geeft aan den „berendooder” Ulfheim en met hem naar beneden daalt.

Louis v. Gasteren (Rubek) en Fie Carelsen (Irene) vertolkten scherp hun zware rollen, welke dit realistisch-symbolische, troosteloze stuk dragen. Zij en de andere, minder op den voorgrond tredende personen gaven te elfder ure in het seizoen een merkwaardigen tooneelavond, ondanks

het feit, dat dit stuk van Henrik Ibsen (opgevoerd onder regie van Herm. Schwab), waarin hij wel markante maar gemakkelijke tegenstellingen gebruikt, geen voldoening geeft.

Het oeuvre van den Noorschen dramaturg deed een sluiting gelijk *Als wij*

doodenontwaken verwachten. Hij noemde het 'n epiloog — en wij hooren zijn klacht, wanneer hij Rubek laat zeggen: „mijn leven lang heb ik me afgetobd in een koud en vochtig hol.” Wanneer een kunstenaar dit zegt, wanneer de beeldhouwer Rubek dit bekent, wanneer Ibsen zoo moet klagen, overheerscht bij ons één gevoel: weemoed. Het waren rijke kunstenaars, superieure geesten, maar arme menschen. Ondanks materiele welvaart, roem en — niet blijvende! — extatische schoonheidsliefde, voelen zij zich leeg en arm, omdat zij het gewone, eenvoudige doch mooie leven als mensch niet kenden.

Zij hadden de liefde niet.

En gelukkig de eenvoudigen van harte.

H.A.

ALS WIJ DOODEN ONTWAKEN. Irene en professor Rubek bij de ontmoeting in het hotel van de badplaats.

als wij dooden ontwaken

Na *Schoon Schip* en *Als 't kindje binnenkomt*, na *Paulus onder de Joden*, *De blauwe oogen van den Keizer* en *De tante van Charley*, om enkele genres van stukken te noemen, welke het Rott. Hofstad Tooneel in het afgelopen seizoen heeft gegeven, ziet men — op het einde van Mei — verheugd naar de affiches, die *Als wij dooden ontwaken* aankondigen. Men kan ook zeggen, dat het publiek er recht op had. Indien het laatste waar is, moest het publiek in ruimer mate (maar zonder kinderen) van dat recht gebruik maken, ook wanneer de temperatuur meer naar Scheveningen trekt dan naar den schouwburg. Hoe het zij, en zonder beschouwingen te geven over het al of niet arme tooneel-seizoen — een stuk van groot repertoire stemt tot verheugenis, al zal de critiek in dit geval geen onverdeelden lof zingen.

Professor Rubek, de beroemde beeldhouwer, voelt zich na het scheppen van zijn meesterwerk, *De dag der Opstanding*, leeg als kunstenaar en arm als mensch. Irene, die voor hem poseerde in een sterke geestelijke gemeenschap en het meesterwerk „ons kind” noemt, is ook geestelijk dood, omdat Rubek in zijn verhouding tot

ALS WIJ DOODEN ONTWAKEN. In het gebergte (II bedrijf): van l. naar r. Rubek, Irene, Maja (Carla de Raet) en Ulfheim (Louis Gimberg).